

Sygn. akt V AGa 1/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Stojek
Sędziowie:	SA Zofia Kołaczyk SA Wiesława Namirska (spr.)
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa G.K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o uchylenie uchwał ewentualnie o stwierdzenie nieważności uchwał

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 30 lipca 2018r., sygn. akt X GC 320/17

oddala apelację.

SSA Zofia Kołaczyk	SSA Grzegorz Stojek	SSA Wiesława Namirska
--------------------	---------------------	-----------------------

Sygn. akt V AGa 1/19

UZASADNIENIE

Powód G. K.pozwem wniesionym przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. domagał się uchylenia uchwał zwyczajnego zgromadzenia wspólników pozwanej Spółki podjętych w dniu 26 czerwca 2017 r. za numerami : (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...)na podstawie art. 249 § 1 k.s.h. ewentualnie stwierdzenie ich nieważności na podstawie art. 252 § 1 k.s.h.

W zakresie żądania uchylenia uchwał powód wskazywał, że są one sprzeczne z dobrymi obyczajami, godzą w interesy spółki i mają na celu pokrzywdzenie jego osoby jako współnika, bowiem pozwana z dobrze prosperującej spółki z dużymi perspektywami stała się niewypłacalna, a majątek został zdefraudowany. A. K., jako prezes zarządu pozwanej Spółki doprowadziła do sprzeniewierzenia środków spółki i sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) po zaniżonej cenie. Uzasadniając żądanie ewentualne podniósł, że A. K. wykonywała prawa korporacyjne jako osoba niebędąca w rzeczywistości współnikiem. Zarzucił zaskarżonym uchwałom współników sprzeczność z ustawą i nieistnienie z uwagi na fakt, iż zostały poddane pod głosowanie w składzie nie reprezentującym rzeczywistych praw korporacyjnych przysługujących współnikom.

Powód wskazywał także na nieważność w/w uchwał z powodu naruszenia prawa kontroli służącego każdemu współnikowi, wynikającemu z treści art. 212 § 1 ksh.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w odpowiedzi wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o obciążenie powoda kosztami postępowania. Pozwana zaprzeczyła twierdzeniom powoda jakoby Prezes Zarządu A. K. nie posiadała praw korporacyjnych oraz przyznała, że Spółka nie posiada biur i dysponuje jedynie adresem korespondencyjnym ujawnionym w Krajowym Rejestrze Sądowym. Jest to spowodowane zabezpieczeniem całości środków finansowych Spółki na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 9 lutego 2015 roku, sygn. akt I Ns 1552/13 przez komornika A. S. z T.. Spółka tym samym została pozbawiona środków finansowych i możliwości prowadzenia działalności gospodarczej, a z uwagi na ten stan wynajęcie biura generowałoby niepotrzebne koszty, na które spółki i tak nie stać. W dalszej części odpowiedzi na pozew pozwana podkreśliła, iż Walne Zgromadzenie Wspólników w dniu 26 czerwca 2017 roku trwało od 10:00 do 12:30, bez jakiegokolwiek odroczenia czy przerwy i nieprawdą jest, że naruszono prawa współników do kontroli.

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 30 lipca 2018 oddalił powództwo.

Poczyniono następujące ustalenia stanu faktycznego :

Na mocy umowy Spółki sporządzonej po Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników z dnia 29 lipca 2013 roku spółka (...) posiada kapitał zakładowy 1.000.000 zł i dzieli się na 10.000 równych i niepodzielnych udziałów, przy czym A. K. objęła 5.082 udziałów w (...) Sp. z o.o., powód G.K.i M. S. po 2453 udziały, a reszta współników - po 1 udziale. Na podstawie §16 Umowy zarząd jest jedno lub wieloosobowy i powołany na czas nieokreślony.

Pismami z dnia 6 kwietnia 2016 roku oraz 16 czerwca 2016 roku G.K. wnioskował o doręczenie informacji na temat wyników finansowych za lata 2015 i 2016 oraz doręczenie kopii wyników finansowych za 2015 rok. Pismo z dnia 16 czerwca 2016 roku dotyczyło dokumentów, których zatwierdzenie było przedmiotem zgromadzenia współników z poprzedniego roku tj. 30 czerwca 2016 roku a pismo z dnia 6 kwietnia 2016 roku dotyczyło dokumentów, które powód chciał złożyć w postępowaniu o podział majątku I Ns 1552/13.

Bezspornym jest, że pozwana Spółka nie prowadzi działalności gospodarczej od kwietnia 2015 roku, to jest od daty wydania w dniu 9 lutego 2015 roku przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie I Ns 1552/13 postanowienia o zabezpieczeniu przez zajęcie wierzytelności do kwoty 1500 000 zł. W wykonaniu postanowienia o zabezpieczeniu środki finansowe w wysokości 1200 000 zł zostały zabezpieczone na koncie depozytowym Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach. Spółka nie zatrudnia pracowników (najniższe wynagrodzenie pobiera prezes zarządu pozwanej), a jedynym jej dochodem jest czynsz najmu za wynajem lokalu należącego do spółki przy ulicy (...) w wysokości 162,60 zł netto. Adres korespondencyjny spółki to G. ulica (...). Spółka ponosi koszty abonamentu telefonicznego, korespondencji i procesów sądowych.

Pismem z dnia 8 czerwca 2017 roku zarząd pozwanej Spółki zwołał Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na dzień 26 czerwca 2017 roku na godz. 10:00 w Kancelarii Notarialnej Notariusz B. B. w G. przy ul. (...) z następującym porządkiem obrad:

1. Otwarcie obrad Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników i stwierdzenie prawidłowości jego zwołania,
2. Wybór Przewodniczącego Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki,
3. Stwierdzenie quorum i zdolności do podjęcia uchwał,
4. Przyjęcie porządku obrad,
5. Podjęcie uchwały w sprawach objętych porządkiem obrad tj.
  - zatwierdzenia sprawozdania Zarządu z działalności spółki w 2016 roku oraz podjęcie uchwał w sprawach:
  - zatwierdzenia sprawozdania finansowego – bilansu z dnia 31.12.2016 roku,
  - zatwierdzenia sprawozdania finansowego – rachunku zysk i strat za rok 2016,
  - rozliczenia wyniku finansowego za rok 2016,
  - udzielenie absolutorium Zarządowi Spółki z wykonania obowiązków za rok 2016,
  - odwołanie dotychczasowych członków Zarządu,
  - powołanie nowych członków Zarządu,
  - wolne wnioski,
6. Zamknięcie obrad.

Powód otrzymał w dniu 16 czerwca 2017 roku zaproszenie wraz z rachunkiem zysków i strat za rok 2016 i bilans porządkowany na dzień 31 grudnia 2016 roku.

W wyznaczonym dniu 26 czerwca 2017 roku w obecności notariusza B. B. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki (...). Przewodniczącym została na mocy uchwały nr (...) A. K.. Powód nie złożył sprzeciwu co do podjętej uchwały. Przewodnicząca stwierdziła, że stawili się wspólnicy mający łącznie 7535 udziałów, co daje łącznie 7535 głosów. Na Zgromadzeniu podjęto 8 uchwał, dwie – uchwały nr (...), która dotyczyła przerwy w obradach do 3 lipca 2017 roku i nr (...), która dotyczyła udzielenia absolutorium A. K. z wykonania przez nią obowiązków w roku obrotowym od 1 stycznia 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku - nie zostały podjęte. Uchwałą nr (...) przyjęto porządek obrad Zwyczajnego Zgromadzenia, uchwałą nr (...) zatwierdzono sprawozdanie Zarządu Spółki (...), za okres od 1 stycznia 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku. Uchwałą nr (...) zatwierdzono sprawozdanie finansowe Spółki za w/w okres, a uchwałą nr (...) – rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku. Na mocy uchwały nr (...) Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników postanowiło pokryć stratę w kwocie 39.483,95 zł za omawiany rok obrotowy z zysków lat przyszłych. Uchwałą nr (...) odwołano Zarząd w Spółce w składzie (...), a uchwałą nr (...) powołano nowy Zarząd Spółki w składzie A. K.. Podczas Zgromadzenia powodowi została doręczona (...) dotycząca danych zawartych w bilansie. Na Zgromadzeniu ponadto poruszono kwestię ogłoszenia upadłości pozwanej Spółki. G.K., zgodnie z protokołem ze Zgromadzenia w 7 głosowaniach głosował przeciwko uchwałom (w (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)), podczas głosowania nad uchwałą nr (...) wstrzymał się od głosu, w 6 przypadkach żądał zaprotokołowania sprzeciwu do protokołu obrad (uchwały nr (...), (...), (...), (...), (...), (...)), w jednym przypadku zgłosił swój sprzeciw (uchwała nr (...)).

Powyższych ustaleń stanu faktycznego dokonał Sąd Okręgowy na podstawie przedłożonych do akt dokumentów w postaci Umowy Spółki oraz pism powoda z dnia 6 kwietnia 2016 roku oraz 16 czerwca 2016 roku złożonych w oryginale. Ustalone okoliczności stanu faktycznego sprawy były między stronami bezsporne. Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe o :

- przesłuchanie świadków J. G. i M. S. na okoliczność, że A. K. nie jest współnikiem pozwanej spółki albowiem nie posiadała żadnych środków na nabycie udziałów; wskazując że wobec dokonania zapłaty pochodzenie środków jest okolicznością prawnie irrelevantną;

- dopuszczenie dowodu z dokumentów z akt spraw, złożony przez pozwaną w piśmie z dnia 18 czerwca 2018 roku, uznając że bez związku z niniejszym postępowaniem są opinie psychiatryczne sporządzone w toku toczących się postępowań karnych wobec faktu, iż powód posiada pełną zdolność do czynności prawnych;

- dopuszczenie z dokumentów z akt spraw wymienionych w piśmie powoda z dnia 8 czerwca 2018 roku, wobec nie podania przez powoda tezy dowodowej.

Odnosząc powyższe ustalenia stanu faktycznego pod obowiązujące normy prawa materialnego zważył Sąd Okręgowy, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wskazano w pierwszej kolejności na podmioty, którym przysługuje legitymacja do wniesienia powództwa o uchylenie uchwał, objęte treścią art.250 k.s.h., w świetle którego powód posiada legitymację czynną do żądania uchylenia uchwał zwyczajnego zgromadzenia współników pozwanej jak i żądania stwierdzenia ich nieważności.

Rozważając niesporne pomiędzy stronami, że powód jest współnikiem pozwanej spółki (...) oraz to, że uczestniczył w Zwyczajnym Zgromadzeniu na którym podjęto zaskarżone uchwały wskazał Sąd Okręgowy w odniesieniu do chwał podjętych za numerami (...)dotyczącej przerwy w obradach i (...)dotyczącej udzielenia absolutorium, iż wobec ich nie podjęcia brak jest substratu zaskarżenia, a powództwo o uchylenie tych uchwał oraz ewentualnie o stwierdzenie nieważności musi ulec oddaleniu.

Dalej wskazano, odwołując się do treści art. 249 § 1 k.s.h, że wymienione w tym przepisie przesłanki warunkujące istnienie podstaw dla uchylenia uchwały zostały wyliczone enumeratywnie, a więc stanowią zamknięty katalog sytuacji w których może dojść do sądowego uchylenia uchwały. Przesłanki te podzielone są na dwie grupy, połączone ze sobą za pomocą koniunkcji. Oznacza to, że do uchylenia uchwały może dojść jedynie w sytuacji, w której nastąpi jedna lub dwie przesłanki z pierwszej grupy- sprzeczność z umową spółki lub dobrymi obyczajami, jednocześnie wraz z jedną lub oboma przesłankami z drugiej grupy- godzeniem w interesy spółki lub celem uchwały jakim jest pokrzywdzenie współnika.

Podkreślono, że pojęcie dobrych obyczajów stanowi generalną klauzulę odsyłającą, opartą o kryterium ocenne zaczerpnięte z zasad powszechnej obyczajowości. Przez dobre obyczaje należy rozumieć takie zachowania, które wpływają pozytywnie na funkcjonowanie spółki i otoczenie „gospodarcze”, a są z pewnością związane z przestrzeganiem uczciwości „kupieckiej” przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Dobre obyczaje można także wiązać z tzw. dobrymi praktykami. Określone zachowania mogą mieścić się co prawda w granicach prawa, to jednak mogą wykraczać poza dobre obyczaje. Chodzi więc o przyzwoite postępowanie, które uwzględnia w odpowiednim stopniu różne interesy służące wszystkim w spółce. Kodeks spółek handlowych nie zawęża pojęcia dobrych obyczajów do norm uczciwości, panujących pomiędzy przedsiębiorcami (...). Pojęcie dobrych obyczajów, użyte w treści art. 249 k.s.h., odnosi się nie tylko do uczciwości kupieckiej skierowanej na zewnątrz funkcjonowania spółki (w stosunku do innych uczestników obrotu gospodarczego), ale przede wszystkim do stosunków wewnętrznych.

Akcentowano również, że o pokrzywdzeniu współnika można zaś mówić, gdy w wyniku uchwał jego pozycja w spółce zmniejsza się, co może polegać między innymi na odebraniu praw lub zwiększeniu obowiązków. Pokrzywdzenie współnika oznacza jakąś krzywdę (szkodę) rozumianą zarówno w aspekcie majątkowym jak i osobistym (krzywdą). Nie można przyjąć, że uchwała będzie podjęta w celu pokrzywdzenia współnika, gdy jedynie jej treści on nie akceptuje lub gdy sprawia mu ona przykrość. W odróżnieniu od przesłanki godzenia w interesy spółki, w przypadku pokrzywdzenia współnika uchwała taka musi być podjęta z wyraźną wolą pokrzywdzenia. Odwołując się do poglądów wyrażanych w judykaturze, wskazano że działanie w celu pokrzywdzenia współnika musi być działaniem umyślnym na jego szkodę, bowiem samo wykazanie możliwości powstania szkody nie spełnia przesłanek z art. 249 k.s.h. Uchwała może być

uznana za krzywdzącą tylko wówczas, gdy cel pokrzywdzenia wspólnika istniał w czasie podejmowania uchwały, jak i wtedy, gdy treść uchwały spowodowała, że jej wykonanie doprowadziło do pokrzywdzenia wspólnika. Z reguły uchwała podjęta w celu lub z zamiarem pokrzywdzenia wspólnika mniejszościowego narusza obowiązującą w społeczeństwie normę moralną przejawiającą się obowiązkiem przyzwoitego zachowania. Najczęściej pokrzywdzenie wspólnika polega na podejmowaniu uchwał, które są powzięte w interesie wspólników większościowych przy jednoczesnym wyrządzeniu szkody albo pozbawieniu korzyści wspólnika mniejszościowego. Do uchwał takich można przykładowo zaliczyć takie, które prowadzą do transferowania zysku bądź majątku spółki do innych spółek, w których pozostali wspólnicy nie mają udziałów.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powód nie wykazał zaistnienia żadnej z tych przesłanek.

Analizując zarzuty powoda w zakresie żądania uchylenia uchwał z uwagi na ich sprzeczność z dobrymi obyczajami, godzenie w interesy spółki i pokrzywdzenie wspólnika, a także zarzuty dotyczące żądania stwierdzenia nieważności uchwał, oparte o twierdzenia że A. K. nie jest wspólnikiem pozwanej Spółki, a także iż naruszono prawo powoda do kontroli oraz przepisy o rachunkowości, zważył Sąd Okręgowy, że zarzuty powoda nie stanowiły podstaw dla wzruszenia zaskarżonych uchwał.

Dalej wskazano, że zgodnie z protokołem Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników co do:

- uchwały nr (...) – dot. wyboru Przewodniczącego – powód głosował przeciwko uchwale, brak jego sprzeciwu,
- uchwały nr (...) – dot. przyjęcia porządku obrad – powód głosował przeciwko uchwale i zgłosił sprzeciw,
- uchwały nr (...) – dot. zatwierdzenia sprawozdania za 2016 roku – powód głosował przeciwko uchwale i zgłosił sprzeciw,
- uchwały nr (...) – dot. zatwierdzenia sprawozdania finansowego – powód głosował przeciwko uchwale i zgłosił sprzeciw,
- uchwały nr (...) – dot. przerwy w obradach – powód głosował za uchwałą, przeciwko była większość, nie podjęto,
- uchwały nr (...) – dot. zatwierdzenia rachunku zysków i strat – powód głosował przeciwko uchwale i zgłosił sprzeciw,
- uchwały nr (...) – dot. pokrycia straty – powód głosował przeciwko uchwale i zgłosił sprzeciw,
- uchwały nr (...) – dot. udzielenia absolutorium – powód głosował przeciwko uchwale, za uchwałą oddano o głosów, nie podjęto,
- uchwały nr (...) – dot. odwołania Zarządu – powód wstrzymał się od głosu, ale zgłosił sprzeciw,
- uchwały nr (...) – dot. powołania Zarządu – powód głosował przeciwko uchwale i zgłosił sprzeciw.

W odniesieniu do zaskarżenia uchwały nr (...) na podstawie art. 250 pkt. 2 k.s.h. wskazano, że powodowi nie przysługuje legitymacja czynna, gdyż nie zgłosił sprzeciwu co do podjętej uchwały. Ponieważ powód, jako wspólnik skarżący uchwałą musi wykazać, że głosował przeciw uchwale oraz, że zgłosił sprzeciw po jej podjęciu. Są to dwa warunki, które muszą być spełnione łącznie. Akcentowano, że do wytoczenia powództwa wystarczy tylko zgłoszenie żądania zaprotokołowania sprzeciwu, a okoliczność tę musi wykazać wspólnik zaskarżający uchwałą. Nie ma natomiast znaczenia czy sprzeciw został faktycznie zaprotokołowany. Ponieważ powód nie wykazał żadnym środkiem dowodowym, że zgłosił sprzeciw wobec podjęcia uchwały nr (...).

W ocenie Sądu Okręgowego, powód nie wykazał istnienia żadnej z przesłanek wynikających z art. 249 k.s.h. Żadna z uchwał nie została podjęta z wyraźną wolą pokrzywdzenia powoda, żadna nie została także powzięta w interesie wspólnika większościowego. Wszystkie uchwały dotyczą wszystkich wspólników w sposób równomierny, więc nie może być mowy o faworyzowaniu bądź pokrzywdzeniu jednego ze wspólników. Żadna z uchwał nie prowadzi do

transferowania zysku bądź majątku do innych spółek, szczególnie biorąc pod uwagę to, że pozwana Spółka ma majątek zabezpieczony przez komornika. Żadna z ośmiu uchwał, przyjętych na Zgromadzeniu nie prowadzi do zmniejszenia pozycji powoda, a żadne z powołanych przez G.K. zarzutów nie odnosi się do treści uchwał – przede wszystkim Spółka nie prowadzi działalności od kwietnia 2015 roku, ma symboliczne przychody i wydatki. Odwołując się do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 października 2012 roku, sygn. akt V ACa 417/12, wskazano że naruszenia formalne na etapie zwoływania zgromadzenia nie pociągają sprzeczności uchwał z umową, trzeba by wykazać, że miały one wpływ na podjęcie uchwały, a tego powód nie zrobił.

Wskazując na treść art. 252 k.s.h., zgodnie z którym osobom lub organom wymienionym w art. 250 przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą. Przepisu art. 189 k.p.c. nie stosuje się, podkreślono, że przez pojęcie ustawy należy rozumieć powszechnie obowiązujące przepisy prawa, których źródłami są konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe, rozporządzenia. Sprzeczność z prawem oznacza sprzeczność zarówno z normą merytoryczną, kompetencyjną tj. może się odnosić do treści uchwały jak i sposobu zwoływania i obradowania zgromadzenia wspólników i trybu podejmowania uchwał. Zgodnie natomiast z ugruntowanym stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy uchybienia formalne mogą stanowić przyczynę nieważności uchwał wspólników o ile miały wpływ na treść uchwały. Podkreślił Sąd Okręgowy, że podstawą stwierdzenia nieważności uchwały powinno być więc nie tylko wskazanie naruszenia prawa ale również wykazanie wpływu tego uchybienia na podjęcie uchwały lub podjęcie uchwały o określonej treści.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w zakresie uchwały nr (...) na podstawie art. 250 pkt. 2 ksh powodowi nie przysługuje legitymacja czynna do stwierdzenia nieważności, gdyż nie zgłosił sprzeciwu co do podjętej uchwały. Powód nie wykazał żadnym środkiem dowodowym, że zgłosił sprzeciw wobec podjęcia uchwały nr (...).

W pozostałym zakresie odnośnie uchwał : (...),(...),(...),(...),(...),(...),(...) powód wykazał legitymację procesową a powództwo wytoczył w terminie.

Ocecił Sąd Okręgowy, że brak jest podstaw dla uznania, że doszło do naruszenia z art. 212 k.s.h w zw. z art. 10 ust 1, art. 11 ust 1, art. 11 a pkt 1 i 2, art. 13 ust 1, 2, 3, 4, 5 i 6, art. 14 ust 1, 2, 3 i 4, art. 15 ust 1 i 2, art. 17 ust 1 i 2, art. 18 ust 1 i 2, art. 19 ust 1 i 2, art. 20 ust 1, 2, 3, 4 i 5, art. 21 ust 1, 2, 3, 4 i 5, art. 22 ust 1, 2, 3 i 4, art. 23 ust 1, 2, 3, 4 i 5, art. 24 ust 1, 2, 3, 4 i 5, art. 13 ust 1, 2, 3, 4, 5 i 6, art. 26 ust 1, 2, 3, 4 i 5, art. 68 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. (Dz.U. 1994 Nr 121, poz. 591 z późn. zm.), bowiem powód nie skarżył uchwały odnoszącej się do indywidualnego prawa do kontroli, nie wykazał w jaki sposób na podjęcie uchwał: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) wpłynął jego brak zapoznania się z dokumentacją. Zgodnie z art. 212 § 4 k.s.h. wspólnik, któremu odmówiono wyjaśnień lub wglądu do dokumentów bądź ksiąg spółki, może złożyć wniosek do sądu rejestrowego o zobowiązanie zarządu do udzielenia wyjaśnień lub udostępnienia do wglądu dokumentów bądź ksiąg spółki. Powód składał pisma do zarządu pozwanej Spółki ale bez związku z okresem za rok 2016 i zwyczajnym zgromadzeniem wspólników z dnia 26 czerwca 2017 roku oraz nie złożył wniosku do sądu rejestrowego o naruszenie jego indywidualnego prawa do kontroli. Nadto do zaproszenia z dnia 16 czerwca 2017 roku dołączono rachunek zysków i strat za rok 2016 i bilans sporządzony na dzień 31 grudnia 2016 roku a na samym zgromadzeniu powód otrzymał informacje dodatkową. Tym samym brak podstaw do stwierdzenia naruszenia art. 68 ustawy o rachunkowości albowiem obowiązek udostępnienia sprawozdania finansowego najpóźniej na 15 dni przed zgromadzeniem wspólników został spełniony.

Wskazano ponadto, że w odniesieniu do uchwał podjętych za numerami (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) że powód nie wskazał na czym polegała sprzeczność tych uchwał z prawem, nie wykazał również, że uchwały te zostały podjęte w celu obejścia prawa. Powód zarzucał, że dokumentacja spółki jest nierzetelna, nie jest wyjaśnione gdzie znajdują się pieniądze ze sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w 2014 roku. Prezes Zarządu wyjaśniała, że pieniądze ze sprzedaży zostały przeznaczone na spłatę zobowiązań a w pozostałym zakresie zostały zajęte przez organ egzekucyjny w ramach wykonania postanowienia o zabezpieczeniu z dnia 9 lutego 2015 roku I NS 1552/13. Uznano, że nie bez znaczenia jest również, że spółka od kwietnia 2015 roku nie prowadzi działalności gospodarczej, a zatem ewentualne nieprawidłowości mogą dotyczyć wcześniejszych okresów obrachunkowych a w szczególności roku 2014 kiedy miało

miejsce zbycie nieruchomości przy ulicy (...). W ocenie Sądu Okręgowego, ewentualna weryfikacja stanu finansów spółki mogłaby zostać przeprowadzona skutecznie jedynie w drodze dowodu z opinii biegłego, a takiego wniosku powód nie złożył.

Akcentował Sąd Okręgowy, że w całym postępowaniu ma znaczenie głęboki konflikt w jakim pozostają powód G.K. i Prezes Zarządu pozwanej Spółki A. K.. W jego wyniku toczą się postępowania przed Sądem Rejonowym w Gliwicach o znęcanie się (sygn. akt III K 896/11) oraz o podział majątku (sygn. akt I Ns 1552/13), a także sprawa o podżeganie do pobicia (sygn. akt III K 735/16).

Zgodnie z odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego A. K. jest wymieniona wśród współników pozwanej Spółki stąd zarzut, że nie jest ona współnikiem jest bezprzedmiotowy. Wpis ten korzysta z domniemania prawdziwości, o którym mowa w art. 17 ust. 1 Ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym z dnia 20 sierpnia 1997 r. Należy przypomnieć, że domniemanie prawdziwości wpisu jest wzruszalne i może być obalone czego skutecznie powód nie dokonał. Artykuł 17 przewiduje niezwykle istotne domniemanie wiarygodności danych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Stanowi ono dopełnienie zawartej w art. 14 tej ustawy gwarancji pewności obrotu. Na jego podstawie można przyjąć, że dane widniejące w Rejestrze są zgodne ze stanem rzeczywistym. Jak jednak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 14 marca 2012 r., ustanowione w tym przepisie domniemanie jest domniemaniem prawnym w rozumieniu art. 234 k.p.c., wiąże zatem sąd w postępowaniu cywilnym, z tym że może być obalone, ponieważ ustawa tego nie wyłącza.

Wskazano również, że toczyło się postępowanie przed Sądem Okręgowym w Gliwicach w sprawie I C 4/13 z powództwa J. G. przeciwko A. K. dotyczące skuteczności nabycia udziałów przez A. K. , które zakończyło się prawomocnym oddaleniem powództwa. Ponadto, ocena czy A. K. będzie współnikiem większościowym w przyszłości będzie dopiero przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie o podział majątku I Ns 1552/13.

Wobec braku przesłanek z art. 249 i 252 k.s.h. Sąd Okręgowy oddalił powództwo o uchylenie uchwał ewentualnie o stwierdzenie nieważności w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód G.K., który zaskarżając wyrok zarzucił nierozpoznanie istoty sprawy oraz zarzut naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art.328 § 3 k.p.c. przez brak rzetelnej i całościowej oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów poprzez sprzeczność poczynionych ustaleń.

Powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, przy uwzględnieniu kosztów postępowania za obie instancje.

Na rozprawie apelacyjnej powód w odniesieniu do zaskarżonych uchwał nr (...), (...) i (...) podniósł dodatkowo, iż uchwały te są nieważne albowiem nie zostały podjęte w głosowaniu tajnym.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację domagała się oddalenia apelacji oraz obciążenia powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd pierwszej instancji, dokonane na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, którego ocena skutkowałą prawidłowym ustaleniem okoliczności faktycznych, istotnych dla merytorycznego rozpoznania żądań powoda.

W pierwszej kolejności odniesienia wymaga uczyniony przez apelującego zarzut nierozpoznania istoty sprawy, jako najdalej idący, którego uwzględnienie musiałoby skutkować uwzględnieniem wniosku powoda i uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania; co jednak w realiach sprawy nie ma miejsca.

Jak wskazuje się w orzecznictwie do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął o tym, co nie było przedmiotem sprawy, zaniechał zbadania materialnoprawnych podstaw żądania, jak i zarzutów merytorycznych zgłoszonych przez stronę; nie uwzględnił, nie zbadał (nie rozważył) wszystkich zarzutów i twierdzeń pozwanego, czy powoda, czy przesłanek odpowiedzialności pozwanego, a dotyczących kwestii faktycznych czy prawnych rzutujących na ocenę zasadności roszczenia powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CZ 166/12). Treścią normy prawnej zawartej w art. 386 § 4 k.p.c. jest upoważnienie do wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego w określonych sytuacjach procesowych, jako wyjątku od zasady orzekania co do meritum sporu. Jego brzmienie wskazuje jednocześnie na to, iż nie zachodzi obowiązek prowadzenia przez sąd drugiej instancji postępowania dowodowego zmierzającego do wyjaśnienia rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał rozważenia poddanych przez strony pod osąd żądań i twierdzeń, jak również, gdy nie dokonał oceny przeprowadzonych dowodów i pomiął mogące mieć wpływ na rozstrzygnięcie meritum sporu dowody zawnioskowane przez strony dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Konieczne staje się wówczas wydanie orzeczenia kasatoryjnego przewidzianego w art. 386 § 4 k.p.c., ponieważ rozstrzygnięcie po raz pierwszy istoty sprawy przez sąd odwoławczy, ograniczyłoby merytoryczne rozpoznanie sprawy do jednej instancji. Dodać należy, że merytoryczny charakter postępowania odwoławczego, nie oznacza że sąd drugiej instancji pełni taką samą rolę, jak sąd orzekający w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Rozstrzygnięcie po raz pierwszy określonych kwestii przez sąd apelacyjny, prowadzi do pozbawienia ewentualnych zarzutów dopuszczalnych tylko w ramach zaskarżenia w toku dwuinstancyjnego postępowania. Nierozpoznanie więc istoty sprawy sprowadza się do pozostawienia poza oceną sądu okoliczności faktycznych stanowiących przesłanki zastosowania norm prawa materialnego. Jednak taka sytuacja nie zachodzi w realiach poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych ani też w wyprowadzonych z tych ustaleń wniosków w zakresie oceny prawnej żądania pozwu. Przeciwnie bowiem, Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy na gruncie zaofiarowanych przez strony dowodów ustalił przebieg czynności poprzedzających zgromadzenie wspólników pozwanej Spółki w dniu 26 czerwca 2017 r. oraz sam przebieg tegoż zgromadzenia, na którym podjęto kwestionowane przez powoda uchwały, ustalił których uchwał nie podjęto oraz realia i przyczyny braku prowadzenia działalności pozwanej Spółki. Ustalenia te znajdują oparcie w zebranych materiale dowodowym natomiast apelujący nie kwestionując tych ustaleń wprost w istocie polemizuje zarówno z ustaleniami jak i wnioskami poprzez zarzut nierozpoznania istoty sprawy. Wskazany zarzut nie może się ostać albowiem wbrew ocenie apelującego Sąd pierwszej instancji rozpoznał roszczenie powoda oraz zarzuty pozwanej podniesione przeciwko temu roszczeniu, wskazując z jakich przyczyn roszczenia te nie zasługiwały na uwzględnieniu. Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia stanu faktycznego jak i poczynione na ich podstawie zważenia, jako mające podstawę w niekwestionowanej przez apelującego ocenie dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, a w zakresie zważeń, jako mających oparcie w rozważanych przepisach prawa materialnego.

Odnosząc się do podniesionego przez apelującego zarzutu dotyczącego braku głosowania tajnego w zakresie uchwał nr (...), (...) i (...) podjętych przez Zgromadzenie Wspólników pozwanej Spółki w dniu 26 czerwca 2017 r. wskazać należy, że trafnie zarzuca apelujący, iż wskazane uchwały dotyczyły tzw. spraw osobowych w rozumieniu art. 247 § 2 k.s.h. Uchwała nr (...) dotyczyła wyboru Przewodniczącego Zgromadzenia, uchwała nr (...) dotyczyła odwołania Zarządu pozwanej natomiast uchwała nr (...) dotyczyła powołania Zarządu pozwanej Spółki. Przepis art. 247 § 2 k.s.h. stanowi, że tajne głosowanie zarządza się przy wyborach oraz nad wnioskami o odwołanie członków organów spółki lub likwidatorów, o pociągnięcie ich do odpowiedzialności, jak również w sprawach osobowych. Pojęcie spraw osobowych w kontekście art. 247 § 2 k.s.h. obejmuje wszystkie sprawy, które dotyczą osób, a jednocześnie nie stanowią wymienionych wprost w tym przepisie głosowań wyborczych, głosowań nad wnioskami o odwołanie członków organów spółki lub likwidatorów, jak też o pociągnięcie ich do odpowiedzialności. Sprawami osobowymi są sprawy osób związanych z organizacją i działalnością spółki, mających wpływ na jej funkcjonowanie. Przedmiot konkretnej sprawy nie jest istotny, decyduje to, czy odnosi się ona do członków organów spółki, likwidatorów, wspólników. Powoływanymi przykładami są np. sprawy wyboru przewodniczącego zgromadzenia wspólników, sekretarza tego zgromadzenia, ustalenie wynagrodzenia członka zarządu, przyznanie wspólnikom praw osobistych, a także zagadnienia dotyczące generalnie wszystkich osób sprawujących określoną funkcję w spółce, niekoniecznie oznaczonych imiennie. O osobowym charakterze sprawy decyduje więc związek funkcjonalny pomiędzy przedmiotem

uchwały a interesami osób mających wpływ na działanie tej spółki lub funkcjonowaniem spółki i jej organów. Poza tym należy zarządzić tajne głosowanie na żądanie choćby jednego ze współników obecnych, lub reprezentowanych na zgromadzeniu współników; co oznacza że tajne głosowanie należy zarządzić w każdej sprawie osobowej, czyli dotyczącej jakiegokolwiek osoby lub jej sprawy. Tajność głosowania w tym wypadku ma gwarantować możliwość swobodnego wyrażenia poglądu w poddanej pod głosowanie sprawie, bez narażania się na ewentualne szykany ze strony osób zainteresowanych wynikiem głosowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2016 r., II CSK 441/15,L.). Jak wynika z protokołu Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej Spółki, które odbyło się w dniu 26 czerwca 2017 r., sporządzonego przez Notariusza B. B. (k.15-22), wszystkie uchwały zostały podjęte na tym Zgromadzeniu w głosowaniu jawnym, a zatem wskazywane trzy uchwały nr (...),(...) i (...), dotyczące tzw. spraw osobowych także zostały podjęte w głosowaniu jawnym, a więc z naruszeniem art.247 § 2 k.s.h.

Należy podkreślić, że sposób głosowania nad uchwałą określa formę jej podjęcia, nie zaś jej treść merytoryczną. Wprawdzie ochronna rola tego sposobu głosowania bezpośrednio służy zapewnieniu podjęcia uchwały o treści oddającej rzeczywisty stan poglądów wymaganej większości głosujących i dlatego uchybienie formie głosowania uznaje się za domniemanie faktyczne, że wadliwość formalna miała wpływ na treść podjętej uchwały, jednak ocena musi każdorazowo uwzględniać konkretne okoliczności występujące w sprawie.

Odnosząc powyższe do realiów sprawy należy podkreślić, że powód nieważność rzeczonych trzech uchwał nr (...),(...) i (...) podjętych na Zwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników pozwanej w dniu 26 czerwca 2017 r. wywodził z formy głosowania jawnego także w odniesieniu do tych uchwał, zarzucając w konsekwencji ich nieważność. Taka interpretacja powoda nie jest uzasadniona albowiem samo uchybienie formie głosowania nad wymienionymi uchwałami nie skutkują ich nieważności przy uwzględnieniu, że podczas Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej brał udział powód, posiadający 2.453 udziały pozwanej oraz A. K., będąca posiadaczem 5.082 udziałów pozwanej Spółki natomiast wymienione uchwały dotyczyły osoby A. K.. Realia sporu stron i poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia stanu faktycznego nie stanowią podstawy dla poczynienia ustaleń, by wskutek tajnego głosowania nad wymienionymi uchwałami wynik głosowania skutkować miał innym wynikiem aniżeli głosowanie jawne. Innymi słowy, uchybienie formie głosowania co do uchwał w sprawach osobowych przewidzianej treścią art.247 § 2 k.s.h., przy uwzględnieniu osób współników pozwanej obecnych podczas ZZW pozwanej w dniu 26 czerwca 2017 r. i posiadanych przez nie udziałów, nie miało wpływu na ich treść. Dlatego za nieprawidłowe uznać należało stanowisko powoda, że samo uchybienie art.247 § 2 k.s.h., stanowiące naruszenie prawa skutkuje nieważnością tych uchwał.

Brak jest podstaw dla uznania za uzasadnione zarzutu naruszenia art.328 § 3 k.p.c., w którym apelujący podnosi brak rzetelnej i całościowej oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów, albowiem jak należy przypuszczać z uwagi na brak § 3 w przepisie art.328 k.p.c., apelujący miał na względzie § 2 tegoż przepisu, stanowiący o wymogach dotyczących elementów uzasadnienia orzeczenia, w tym obowiązku dokonania oceny dowodów. Z tym zarzutem nie sposób się zgodzić, bowiem Sąd pierwszej instancji wskazał na jakich dowodach zaoferowanych przez strony się oparł czyniąc ustalenia stanu faktycznego, jakie uznał za zbędne i dlaczego. Co istotne, apelujący nie wskazuje, których to dowodów przeprowadzonych przed Sądem pierwszej instancji Sąd nie ocenił i przy uwzględnieniu których z nich miał dopuścić się sprzeczności poczynionych ustaleń. Taki poziom ogólności skonstruowania zarzutu umożliwia jedynie odniesienie się do oceny ustaleń Sądu pierwszej instancji i wyprowadzonych z tychże, wniosków zakresie oceny prawnej roszczeń powoda przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji. Jak wskazano na wstępie rozważań, Sąd Apelacyjny podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd pierwszej instancji, a także ocenę prawną w odniesieniu do zarówno żądania głównego jak i ewentualnego. Brak jest bowiem podstaw dla ustalenia w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy innego aniżeli ustalony przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego zwłaszcza, że apelujący nie artykułuje w czym owej sprzeczności upatruje, kwestionując niewątpliwie ocenę prawną Sądu pierwszej instancji.

Aprobuując rozważania w zakresie przesłanek z art.249 § 1 k.s.h., art.250 k.s.h. i art.252 k.s.h. poczynione przez Sąd pierwszej instancji w odniesieniu do ustaleń stanu faktycznego nie sposób przyjąć by powód wykazał zaistnienie podstaw z art.249 § 1 k.s.h. warunkujących uchylenie uchwał, ewentualnie podstaw z art.252 k.s.h., stanowiących

podstaw stwierdzenia nieważności uchwał wymienionych w pozwie, a podjętych podczas Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej w dniu 26 czerwca 2017 r.

Zawarta w art. 249 § 1 k.s.h. klauzula dobrych obyczajów - podobnie jak klauzula zasad współzycia społecznego (art. 5 i 58 § 2 k.c.) - wyraża ideę słuszności, odwołuje się do powszechnie uznawanych w kulturze społeczeństwa wartości, umożliwia dostosowanie ogólnych norm prawnych do konkretnego stanu faktycznego przy uwzględnieniu systemu ocen czy zasad postępowania o charakterze pozaprawnym oraz służy realizacji sprawiedliwości w znaczeniu materialnoprawnym, będącej wartością konstytucyjną - art. 45 ust. 1 Konstytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 lutego 2017 r., V CSK 230/16). Sprzeczność uchwały z dobrymi obyczajami, występuje wówczas, gdy w obrocie handlowym może być ona uznana za nieetyczną. Chodzi przy tym jednak raczej nie o ocenę z punktu widzenia etyki przeciętnego, uczciwego człowieka, lecz o oceny nastawione na zapewnienie niezakłóconego funkcjonowania spółki pod względem ekonomicznym. Innymi słowy, wyrażona w art. 249 § 1 k.s.h. klauzula generalna dobrych obyczajów to ogólnie rzecz ujmując przyzwoite postępowanie, które uwzględnia w odpowiednim stopniu różne interesy służące wszystkim w spółce. Godzenie w interesy spółki wystąpi wówczas, gdy są podejmowane jakiegokolwiek działania, które powodują uszczuplenie majątku, ograniczają zysk spółki, "uderzają" w dobre imię jej lub jej organów, chronią interesy osób trzecich kosztem interesów spółki. Uchwała godzi w interesy spółki, gdy zapewnia ochronę interesów wspólników lub osób trzecich kosztem interesów spółki. Istotą spółki kapitałowej jest zasada prymatu kapitału nad elementem osobowym spółki, a zatem przy ocenie podejmowania uchwał, istotne znaczenie winny mieć cele spółki, jej interesy, nie zaś partykularne interesy wspólników, członków jej zarządu, które stanowią pochodną realizacji celu spółki, nie zaś cele same w sobie. W przypadku konfliktów interesów, interes spółki jest interesem nadrzędnym. Uchwała wspólnika godzi w interesy spółki, gdy w ujemny sposób wpływa na szeroko pojętą sferę interesów spółki, czy to poprzez pomniejszenie jej majątku z korzyścią dla wspólników, czy też uniemożliwienie spółce rozwoju prowadzonego przez nią przedsiębiorstwa na dotychczasowym polu aktywności gospodarczej. Może to mieć miejsce również w przypadku prowadzenia bądź zamierzenia prowadzenia przez niektórych wspólników interesów konkurencyjnych wobec spółki, wyeliminowania spółki z określonej branży i wynikającego stąd podjęcia uchwały dla spółki niekorzystnej.

Odnosząc powyższe do realiów sprawy wskazać należy, że trafnie ocenił Sąd pierwszej instancji, że nie zachodzą podstawy dla przyjęcia, że podjęta uchwała narusza dobre obyczaje i jednocześnie godzi w interesy pozwanej Spółki względnie ma na celu pokrzywdzenie powoda jako wspólnika. Niewątpliwie podejmowane w dniu 26 czerwca 2017 r. uchwały zmierzały do podjęcia uchwał zwyczajowo podejmowanych w związku z istnieniem spółki kapitałowej, a w konkretnym przypadku z istnieniem takiej Spółki, która nie prowadzi bieżącej działalności gospodarczej, co związane jest z ostrym konfliktem pomiędzy dwoma wspólnikami – powodem a Prezesem Zarządu pozwanej A. K., który doprowadził do zajęcia w trybie zabezpieczającym rachunków bankowych pozwanej Spółki w toku postępowania o podział majątku toczącego się pomiędzy powodem G. K. a Prezesem Zarządu pozwanej A. K.. Ponieważ pozwana Spółka nie prowadzi działalności gospodarczej od kwietnia 2015 r., tj. od momentu wykonania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia. Co istotne, powód nie wskazał dlaczego w jego ocenie skarżone uchwały powinny być uchylone w oparciu o przepis art.249 § 1 k.s.h. lub winna być stwierdzona ich nieważność w trybie art. 252 k.s.h. Zarzuty powoda koncentrują się bowiem na krytyce wszelkich czynności podejmowanych przez pozwaną Spółkę reprezentowaną przez jej Prezesa – A. K., z którą powód pozostaje w konflikcie z uwagi na toczące się pomiędzy wymienionymi wspólnikami pozwanej sprawy rodzinne i majątkowe. Krytyka działalności organu i reprezentanta pozwanej przez wspólnika spółki kapitałowej acz dopuszczalna nie jest wystarczającą dla wykazania zaistnienia przesłanek warunkujących uchylenie uchwał względnie stwierdzenie ich nieważności. W zakresie uchwał podjętych, a zatem co do : uchwały nr (...) dot. wyboru Przewodniczącego, uchwały nr (...) dot. przyjęcia porządku obrad, uchwały nr (...) dot. zatwierdzenia sprawozdania za 2016 r., uchwały nr (...) dot. zatwierdzenia sprawozdania finansowego, uchwały nr (...) dot. zatwierdzenia zysków i strat, uchwały nr (...) dot. pokrycia straty, uchwały nr (...) dot. odwołania zarządu i uchwały nr (...) dot. powołania Zarządu trafnie ocenił Sąd pierwszej instancji, że powód w toku prowadzonego postępowania nie wykazał zaistnienia podstaw uzasadniających jego żądanie, przy tym w zakresie uchwały nr (...) nie zgłosił sprzeciwu, a zatem nie wypełnił obowiązku warunkującego legitymację do zaskarżenia wskazanej uchwały. Wskazać bowiem wypada, że protokół w formie aktu notarialnego, obrazujący przebieg Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników w dniu 26 czerwca 2017 r. korzysta z waloru dokumentu

urzędowego. Moc dowodowa dokumentu urzędowego, wynikająca z art. 244 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu art. 252 k.p.c., polega na domniemaniu zgodności z prawdą oświadczenia uprawnionego organu, zawartego w pochodzącym od niego dokumencie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CSK 180/11, 28 czerwca 2000 r., IV CKN 1083/00). O ile zatem powód twierdził, że głosował przeciwko rzeczonyj uchwał, to faktu tego nie udowodnił zaś jego twierdzenie pozostaje w sprzeczności z treścią dokumentu urzędowego, z którego wynika że takiego sprzeciwu nie zgłosił.

W uzupełnieniu prawidłowej oceny Sądu pierwszej instancji w zakresie zarzutu powoda dotyczącego naruszenia art. 212 k.s.h. w związku z przywołanymi przez powoda przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (DZ.U. z 1994 r. Nr 121 poz.591 z późn.zm.) wskazać należy, że do zaproszenia z dnia 16 czerwca 2017 r. dołączono rachunek zysków i strat za rok 2016 r. oraz bilans pozwanej Spółki sporządzony na dzień 31 grudnia 2016 r. natomiast w toku Zgromadzenia powodowi doręczono informacje dodatkową. Nie negując prawa powoda jako udziałowca pozwanej do kontroli. Stosownie bowiem do treści art. 212 § 1 k.s.h. prawo kontroli służy każdemu wspólnikowi. W tym celu wspólnik lub wspólnik z upoważnioną przez siebie osobą może w każdym czasie przeglądać księgi i dokumenty spółki, sporządzać bilans dla swego użytku lub żądać wyjaśnień od zarządu. Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Zarząd pozwanej nie uniemożliwia ani nie utrudnia powodowi dostępu do dokumentacji finansowo-księgowej powoda, pozwanej Spółki, co potwierdza protokół Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 26 czerwca 2017 r., podczas którego Prezes Zarządu pozwanej poinformowała że dokumentacja finansowo-księgowa pozwanej znajduje się u księgowej wskazanej z imienia i nazwiska oraz podała, że nie jest w stanie wskazać jej adresu i wskazała, by w tej sprawie powód zwrócił się z wnioskiem na piśmie. Nie zostało zatem przez powoda wykazane, że odmówiono powodowi wykonywania prawa kontroli, a w konsekwencji iż doszło do naruszenia art. 212 § 1 k.s.h. Należy przy tym podkreślić, że żaden bowiem przepis nie wyłącza możliwości wystąpienia przez podmioty określone w art. 250 k.s.h. z powództwem o stwierdzenie nieważności lub uchylenie uchwały wspólników, podjętej na podstawie art. 212 § 3 k.s.h. Z powodu różnego przedmiotu żądania oraz odmiennych skutków w płaszczyźnie materialnoprawnej uwzględnienia żądania zobowiązania zarządu do udzielenia wyjaśnień lub udostępnienia wglądu do akt lub ksiąg spółki oraz uchylenia albo stwierdzenia nieważności uchwały, należy uznać, że ze względu na odmienny przedmiot regulacji, pomiędzy art. 212 § 4 oraz art. 249 § 1 i art. 252 § 1 k.s.h. nie zachodzi relacja *lex specialis - lex generalis*. Zasadne jest przyjęcie, że możliwość złożenia przez wspólnika wniosku do sądu rejestrowego na podstawie art. 212 § 4 k.s.h., w razie odmownej uchwały wspólników (art. 212 § 3 k.s.h.), nie wyłącza wytoczenia powództwa o uchylenie (art. 249 § 1 k.s.h.) albo o stwierdzenie nieważności (art. 252 § 1 k.s.h.) przedmiotowej uchwały. Takie stanowisko ma również uzasadnienie aksjologiczne, trudno bowiem uznać za zasadną taką wykładnię wymienionych przepisów, która w art. 212 § 4 k.s.h. - realizującym w istocie interes wspólnika - upatruje normy wyłączającej możliwość eliminowania z obrotu prawnego uchwał sprzecznych z prawem, z umową, z dobrymi obyczajami oraz godzących w interes spółki lub mających na celu pokrzywdzenie wspólnika. Przyjęcie, że art. 212 § 4 k.s.h. nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa o uchylenie lub stwierdzenie nieważności uchwały wspólników odmawiającej wspólnikowi udzielenia wyjaśnień lub wglądu do dokumentów albo ksiąg spółki, wymaga również uznania za zasadny zarzut naruszenia art. 378 k.p.c. Sąd drugiej instancji, ze względu na błędną wykładnię art. 212 § 4, art. 249 § 1 i art. 252 § 1 k.s.h., nie odniósł się do podnoszonych w apelacji zarzutów dotyczących oceny istnienia przesłanek do uchylenia lub stwierdzenia nieważności uchwały nr (...) nadzwyczajnego walnego zgromadzenia wspólników pozwanej spółki z dnia 6 października 2010 r. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie IV CSK 567/11).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie stanowił podstawy dla uznania, że prawo powoda do kontroli jest naruszane bowiem w trakcie Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników w dniu 26 czerwca 2017 r., a więc w dniu głosowania nad kwestionowanymi uchwałami, domagał się wskazania miejsca przechowywania dokumentacji finansowo-księgowej, taka informacja została mu przekazana oraz poinformowano powoda, iż ze stosownym wnioskiem o udostępnienie tej dokumentacji powód może wystąpić na piśmie. Nie ma zatem podstaw dla przyjęcia, że w okresie poprzedzającym Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników powód chciał realizować przysługujące mu prawo do kontroli i że prawo to zostało naruszone.

Mając na uwadze całość naprowadzonych zważeń, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw dla uwzględnienia zarzutów apelacji i dlatego na podstawie art.385 k.p.c. apelację powoda oddalono, jako bezzasadną.

Ponieważ pozwana Spółka w postępowaniu apelacyjnym nie poniosła żadnych kosztów przeto nie zachodziła potrzeba orzekania o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSA Zofia Kołaczyk SSA Grzegorz Stojek SSA Wiesława Namirska